

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2024 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **M. C.**
skazanego z art. 228 § 3 i in. k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 23 września 2022 r., sygn. IV Ka 930/19,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie
z dnia 24 lipca 2018 r., sygn. XVI K 591/18,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

M. C. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od kwietnia do sierpnia 2003 r. w C., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i działając w krótkich odstępach czasu, w związku z

pełnieniem funkcji publicznej prokuratora Prokuratury Okręgowej w Częstochowie, zażądał i przyjął od E. R. oraz R. S. korzyść majątkową w kwocie 10.000 zł, za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na wywarcu pozaprawnego wpływu na decyzję niezawisłego sądu, w zakresie uchylenia tymczasowego aresztowania, zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 20 listopada 2002 r., sygn. IV Ko₁ 470/02 wobec G.G., tj. o czyn z art. 228 § 3 i 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

2. we wrześniu 2003 r. w C., powołując się na wpływy w instytucji państwowej, w zamian za obietnicę udzielenia przez R. S. korzyści majątkowej w kwocie 20.000 zł, podjął się pośrednictwa w doprowadzeniu do uchylenia tymczasowego aresztowania, zastosowanego na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 20 listopada 2002 r., sygn. IV Ko₁ 457/02, wobec W. T. , tj. o czyn z art. 230 § 1 k.k.;
3. we wrześniu 2003 r. w C., w związku z pełnieniem funkcji publicznej prokuratora Prokuratury Okręgowej w Częstochowie, zażądał i przyjął od R. S. korzyść majątkową w kwocie 5.000 zł, za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na wywarcu pozaprawnego wpływu na decyzję niezawisłego sądu w zakresie uchylenia tymczasowego aresztowania, zastosowanego na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 20 listopada 2002 r., sygn. IV Ko₁ 457/02, wobec W. T. , tj. o czyn z art. 228 § 3 i 4 k.k.;
4. w kwietniu 2004 r. w C., w związku z pełnieniem funkcji publicznej prokuratora Prokuratury Okręgowej w Częstochowie, zażądał i przyjął od J. B. , za pośrednictwem R. S. , korzyść majątkową w kwocie 50.000 zł, za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na wywarcu wpływu na niezależną ocenę materiału dowodowego, w sprawie o sygn. [...], Prokuratury Okręgowej w Częstochowie, dotyczącej funkcjonowania firmy F. i doprowadzenia do umorzenia prowadzonego w tym zakresie postępowania przygotowawczego, tj. o czyn z art. 228 § 3 i 4 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 24 lipca 2018 r., sygn. akt XVI K 591/18, oskarżony M. C. został uznany winnym:

/pkt 1/ popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 228 § 3 i § 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k., polegającego na tym, że w okresie od kwietnia do sierpnia 2003 r. w C., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i działając w krótkich odstępach czasu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej prokuratora Prokuratury Okręgowej w Częstochowie nadzorującego postępowanie sygn. akt [...] żądał a następnie przyjął od E. R. oraz R. S. korzyść majątkową w kwocie łącznej 10.000 zł, w zamian za przedłożenie do akceptacji swojemu zwierzchnikowi wniosku o uchylenie tymczasowego aresztowania, a następnie za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na wywarciu pozaprawnego wpływu na decyzję niezawisłego sądu w zakresie uchylenia tymczasowego aresztowania, zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 20 listopada 2002 r., sygn. IV Ko1 470/02 wobec G.G., i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł zaś */pkt 2/* na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk w organach prokuratury i wymiaru sprawiedliwości na okres 8 lat;

/pkt 3/ popełnienia czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 230 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 230 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł zaś */pkt 4/* na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk w organach prokuratury i wymiaru sprawiedliwości na okres 6 lat;

/pkt 5/ popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 228 § 3 k.k., polegającego na tym, że we wrześniu 2003 r. w C., w związku z pełnieniem funkcji publicznej prokuratora Prokuratury Okręgowej w Częstochowie przyjął od R.

S. korzyść majątkową w kwocie 5.000 zł, za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na wywarcu pozaprawnego wpływu na decyzję niezależnego sądu w zakresie uchylecia tymczasowego aresztowania, zastosowanego na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 20 listopada 2002 r., sygn. IV Ko₁ 457/02, wobec W. T. , i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł zaś */pkt 6/* na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk w organach prokuratury i wymiaru sprawiedliwości na okres 8 lat;

/pkt 7/ popełnienia czynu opisanego w pkt.IV części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 228 § 3 i 4 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł zaś */pkt 8/* na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk w organach prokuratury i wymiaru sprawiedliwości na okres 8 lat;

/pkt 9/ na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. sąd ten połączył orzeczone wobec oskarżonego M. C. kary pozbawienia wolności i kary grzywny i w ich miejsce wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 300 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł zaś */pkt 10/* na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego środki karne i w ich miejsce wymierzył oskarżonemu łączny środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk w organach prokuratury i wymiaru sprawiedliwości na okres 10 lat oraz */pkt 11/* na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa przepadek korzyści majątkowej uzyskanej w wyniku przestępstwa w kwocie 65.000 zł, a także */pkt 12/* na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w wysokości 3.400 zł i wydatki w kwocie 90 zł, a na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił

oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w pozostałym zakresie, wydatkami w tej części obciążając Skarb Państwa.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora, oskarżonego i jego obrońcę, Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 23 września 2022 r., sygn. IV Ka 930/19 zmienił zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji w ten sposób, że w punkcie 1 z opisu czynu wyeliminował słowa „w zamiana za przedłożenie do akceptacji swojemu zwierzchnikowi wniosku o uchylenie tymczasowego aresztowania, a następnie” (*pkt I ppkt 1*), a w punkcie 5 przyjął, iż oskarżony M. C. zażądał i przyjął od R. S. korzyść majątkową w kwocie 5.000 zł, za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na wywarcu pozaprawnego wpływu na decyzję niezawisłego sądu w zakresie uchylenia tymczasowego aresztowania, zastosowanego na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 20 listopada 2002 r., sygn. akt IV Ko1 457/02 wobec W. T. i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 228 § 3 i 4 k.k. i jako podstawę prawną wymiaru kary przyjął art. 228 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. (*pkt I ppkt 2*) zaś w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (*pkt II*).

Od tego rozstrzygnięcia kasację wywiodła obrońca skazanego M. C. . Zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie w całości na korzyść oskarżonego zarzuciła mu rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść wyroku, tj.:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez naruszenie w postępowaniu odwoławczym na rozprawie w dniu 23 września 2022 r. prawa do obrony oskarżonego M. C. poprzez nieuwzględnienie wniosku a) usprawiedliwiającego nieobecność z powodu choroby o charakterze onkologicznym i związanego z nią pobytu w szpitalu w dniu rozprawy uniemożliwionego stawiennictwo w sądzie; b) o umożliwienie zabrania udziału w końcowych głosach stron na kolejnym (wyznaczonym uprzednio) terminie rozprawy;
2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie działań zmierzających do usunięcia uchybień sądu pierwszej instancji (stanowiących przedmiot zarzutów apelacji), które winny polegać na

dopuszczeniu dowodu z przesłuchania R. S. w obecności biegłego psychologa celem wydania opinii co do osobowości świadka, jego zdolności postrzegania lub odtwarzania postrzeżeń oraz dopuszczenie i przeprowadzenia dowodu z materiałów dowodowych zgromadzonych w aktach spraw karnych świadka Szulca;

3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegającą na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nienależyte rozpoznanie zarzutów apelacji dotyczących dokonanych przez sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych, jak również poczynienie przez sądy obu instancji ustaleń faktycznych z pominięciem okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a dotyczących w szczególności rozbieżnej treści zeznań R. S. , korespondujących z wyjaśnieniami oskarżonego, zeznań składanych przez świadka F.1 podczas przesłuchania w miejscu zamieszkania, zeznań W. T. (który zaprzeczył twierdzeniom świadka S.).

Ostatecznie autorka kasacji wniosła o uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie i przekazanie sprawy temuż sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej delegowany do Prokuratury Regionalnej w Katowicach wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M. C. okazała się bezzasadna — i to w stopniu oczywistym.

Zarzuty oznaczone jako pkt. 1-3 nadzwyczajnego środka zaskarżenia nawiązują do niewłaściwego wywiązania się przez sąd odwoławczy z obowiązków kontroli odwoławczej tak w aspekcie prawa do obrony oskarżonego, jak i w aspekcie rozpoznania zarzutów postawionych w apelacji (art. 433 § 2 k.p.k.) oraz sposobu uzasadnienia, dlaczego sąd drugiej instancji uznał zarzuty podniesione w środku odwoławczym za zasadne lub bezzasadne (art. 457 § 3 k.p.k.). Tytułem

uwagi ogólnej należy przypomnieć, że ewentualne wadliwości w zakresie szczegółowości czy zakresu wątków analizowanych w uzasadnieniu rozstrzygnięcia sądu odwoławczego nie mogą mieć żadnego waloru kasacyjnego w tym sensie, że — z mocy ustawy procesowej — nie mogą one spowodować uchylenia zaskarżonego orzeczenia sądu odwoławczego (art. 537a k.p.k.).

Przechodząc do analizy zarzutu z pkt. 1 *petitum* kasacji wskazać należy, że Sąd Okręgowy w Krakowie – wbrew twierdzeniom skarżącej – nie dopuścił się naruszenia w postępowaniu odwoławczym na rozprawie w dniu 23 września 2022 r. prawa do obrony oskarżonego M. C. , wyartykułowanego w przepisie art. 6 k.p.k. Jak wynika z akt sprawy, w tym protokołu rozprawy odwoławczej z dnia 23 września 2022 r. (k. 6099-6102 t. XXX), sąd odwoławczy rzetelnie rozpoznał wnioski oskarżonego o odroczenie terminu rozprawy wyznaczonej na dzień 23 września 2022 r. sformułowane w pismach z dnia: 21 lipca 2022 r. (k. 6085), 15 września 2022 r. (k. 6079-6080) i 16 września 2022 r. (k. 6083) i zgłoszoną w nich kwestię nieobecności oskarżonego z powodu choroby o charakterze onkologicznym, pobytu w szpitalu w dniu rozprawy, uniemożliwiającą stawiennictwo w sądzie i udział w końcowych głosach stron, czemu dał wyraz w szczegółowym postanowieniu wydanym na rozprawie w dniu 23 września 2022 r. (k. 6099v.-6101v.). Jak trafnie wskazał w jego uzasadnieniu, udział oskarżonego w rozprawie odwoławczej nie był obowiązkowy, a oskarżony został prawidłowo powiadomiony o jej czasie i miejscu (osobiście potwierdził odbiór zawiadomienia - *E.P.O.* k. 6098). Co więcej, oskarżony na ww. rozprawie odwoławczej był reprezentowany przez obrońcę, którego obecność była wystarczająca z punktu widzenia gwarancji procesowych. Sąd odwoławczy zaznaczył, iż w ciągu 3 lat wyznaczył 9 terminów rozpraw odwoławczych, na które oskarżony nie stawił się usprawiedliwiając swoją nieobecność stanem zdrowia, zweryfikowanym przez biegłego lekarza onkologa, który w treści opinii wskazał, że skazany może wziąć udział w rozprawie, a stan jego zdrowia mu na to pozwala. Analizując treść opinii biegłego i pism oskarżonego należy zgodzić się z konkluzją sądu odwoławczego, że M. C. konieczność leczenia traktuje w sposób instrumentalny w tym znaczeniu, że celowo przedstawia dokumenty z leczenia w takich terminach, aby w konsekwencji doprowadzić do sytuacji, w której jego nieobecność na rozprawie będzie można uznać za

usprawiedliwioną. Na marginesie jedynie wskazać należy, na co też słusznie zwrócił uwagę prokurator tak w odpowiedzi na kasację, jak i w protokole rozprawy odwoławczej z dnia 23 września 2022 r. (k. 6099v.), że skazany nie przedstawił zaświadczenia lekarza sądowego o niemożności udziału w rozprawie w dniu 23 września 2022 r., a nadto utrzymywał, że możliwe jest zrezygnowanie przez niego z wizyty lekarskiej w dniu 23 września 2022 r. i przeprowadzenie zabiegu w innym terminie. Przedstawione okoliczności przeczą zatem twierdzeniom skarżącej o naruszeniu i to „rażącym” prawa do obrony oskarżonego M. C. , co czyni ten zarzut kasacyjny chybionym.

Podobnie ocenić należy zarzut z pkt. 2 *petitum* kasacji dotyczący zaniechania dopuszczenia dowodu z przesłuchania R. S. w obecności biegłego psychologa celem wydania opinii co do osobowości świadka, jego zdolności postrzegania lub odtwarzania postrzeżeń oraz dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z materiałów dowodowych zgromadzonych w aktach spraw karnych świadka S., będący w istocie powtórzeniem zarzutu apelacyjnego z pkt. 2 *tiret* trzecie a i b, do którego sąd odwoławczy odniósł się rzetelnie w pisemnych motywach swego wyroku w sekcji 3.2. uzasadnienia formularzowego (s. 7). Skarżąca tak w apelacji, jak i w kasacji zarzut nieprzeprowadzenia wskazanego dowodu sformułowała podając, że na podstawie żądanej opinii psychologa ma nastąpić ocena osobowości ww. świadka i zdolności postrzegania lub odtwarzania postrzeżeń, a wątpliwość co do tych okoliczności ma wynikać ze sprzeczności w depozycjach R. S. oraz zeznań innych świadków wskazujących na tendencje R. S. do mówienia nieprawdy, a także wynikać ma z niemożności przesłuchania bezpośredniego świadków, którzy zmarli lub których miejsca pobytu nie można było ustalić. Jak jednak słusznie wskazał sąd odwoławczy w pisemnych motywach wyroku cyt. „[n]ie ujawniły się (...) okoliczności (...) wskazujące na wątpliwość co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego czy też zdolności postrzegania lub odtwarzania zapamiętanych zdarzeń. Wątpliwości te muszą być rzeczywiste i wynikać z konkretnych faktów. Takie wątpliwości w przedmiotowej sprawie się nie ujawniły i sąd *a quo* zasadnie ich nie powziął. Stąd zarzut naruszenia art. 192 § 2 k.p.k. był nietrafiony.” Niewątpliwie wskazanych wątpliwości nie można wysnuwać tylko z tej okoliczności, że relacje świadka są zmienne a nie

da się przeprowadzić w sposób bezpośredni dowodu z innych osobowych źródeł dowodowych, umożliwiających ocenę tych relacji. Sądu obu instancji wskazały, że depozycje R. S. miały oparcie również w innym materiale dowodowym, w tym w materiałach z kontroli operacyjnej, czy zeznaniach świadków właśnie, drobiazgowo omówionych na s. 7-11 uzasadnienia formularzowego. Poza tym, dowód, o którym mowa w przepisie art. 192 § 2 k.p.k. nie służy ocenie osobowości świadka, czego domaga się obrońca skazanego. W takim zakresie dowód taki można przeprowadzić wyłącznie na podstawie § 4 art. 192 k.p.k., co wymaga jednak zgody świadka. Oczywiście bezzasadny jest także podniesiony w tym samym punkcie kasacji zarzut dotyczący zaniechania przeprowadzenia dowodu z innych akt spraw karnych prowadzonych przeciwko R. S. . Jak wyraźnie wskazał sąd odwoławczy w treści uzasadnienia swego orzeczenia cyt. „[a]kta innych postępowań dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie miały znaczenia.” *Modus operandi* R. S. polegał na poszukiwaniu osób, które zapewniały go, że potrafią załatwiać sprawy w organach wymiaru sprawiedliwości czy organach ścigania, a następnie na przedstawianiu tym osobom takich spraw. I jedną z takich osób, do których dotarł R. S. był właśnie skazany M. C. . Co więcej, sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku wskazał, że z ofertą udzielenia łapówki do prokuratora nie zgłosiłby się przeciętny obywatel nie będący w konflikcie z prawem, a R. S. był odpowiednią do załatwienia tej sprawy osobą i jego uprzednia karalność za podobne przestępstwa nie tylko nie dyskwalifikuje jego depozycji, ale przeciwnie je wzmacnia. Rozumowanie to poparł sąd odwoławczy, który *nota bene* drobiazgowo opisał oddalone wnioski dowodowe przez Sąd Rejonowy w Częstochowie przyznając całkowitą słuszność decyzji o braku znaczenia tych dowodów dla rozstrzygnięcia sprawy albo niemożności ich przeprowadzenia (zob. sekcja 3.2. uzasadnienia formularzowego (s. 11)).

Jeśli chodzi o zarzut z pkt. 3 *petitum* kasacji, to należy tylko przypomnieć, że przepis art. 410 k.p.k. jest przepisem pomieszczonym w Rozdziale 47 *Wyrokowanie* Działu VIII ustawy postępowania karnego zatytułowanym: *Postępowanie przed sądem pierwszej instancji*. Przepis ten mógłby mieć zatem zastosowanie do postępowania odwoławczego wyłącznie w układzie, gdyby sąd ten prowadził postępowanie dowodowe i dokonywał na podstawie przeprowadzonych dowodów

w ł a s n y c h ustaleń faktycznych. Tymczasem w niniejszej sprawie sąd *ad quem* wprawdzie dokonał zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 i 5 zaskarżonego wyroku, to jednak nie dokonywał żadnych własnych ustaleń faktycznych (jego rola ograniczona była do przeprowadzenia kontroli zaskarżonego wyroku w pryzmacie zarzutów podniesionych w apelacji m. in. prokuratora oraz z urzędu-korekta opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 na podstawie art. 440 k.p.k.). Sąd ten nie mógł zatem naruszyć przepisu art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Już tylko nawiasowo należy wskazać, że sąd odwoławczy skrupulatnie odniósł się do każdego z zarzutu apelacji obrońcy M. C. wskazując, dlaczego rozumowanie sądu pierwszej instancji uznaje za zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, zarówno w zakresie podstawowego dowodu z osobowego źródła jakim były depozycje R. S. , jak i pozostałych dowodów. Wbrew zatem twierdzeniom skarżącej uwadze sądów obu instancji nie umknął fakt zmienności depozycji nie tylko R. S. , ale i J. F. czy W. T. . Oba te sądy przekonująco, logicznie i zgodnie z doświadczeniem życiowym uzasadniły, które z tych depozycji są wiarygodne i dlaczego, a na których z nich nie można czynić prawidłowych ustaleń faktycznych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia. Na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. orzeczono o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

[ms]